

## DÜŞÜNÜLMİYEN AN

Bazı zamanlar var ki, yazılanların, işitilenlerin etkisi kulağımızın kenarından, gözümüzün önünden, yıldırım hızıyla sıyrılır geçer. Gün ortasında “ ben varım” diyen kavurucu ateş çizgilerinin akıtıp tuzlu suların ıslattığı ve siyahlaştırdığı tenlerin feryatlarının, kurşun gibi geçip geçmediğinin fark edilip edilmediği an...

Yürünülen yolda, yürüyenlerin ayaklarının altında ezilen ayakkabıların, inilti tıkırtılarının, “ hadi be” deyip geçildiği an...

Dalgalanan saçların, meltem rüzgarında, ormandaki çam ağaçlarının gece fısıldayarak söyledikleri şarkının melodilerini terennüm etmesinin fark edilmediği an...

Durgun bir göl altında, hareketli sevdalar yaşayan, mekânlarının sınırlarını aştıklarında ölümle dost olacaklarını bilen, sakın görünüp, fırtınalı yaşamında kasırgalarla boğuşan ve anlaşılmasının istemediği sesleri çıkartan güzellere silindiği an...

Yer altındaki katmanların, kıskançlık sonucu birbirlerini iterek kovalamaca oynaması neticesi oluşan sarsıntılarının, şiddeti ne olursa olsun, üzerindeki tarafından önemsenmediği an...

Dumanlı dağların üzerindeki beyazlığı ile eteğinde ikame eden yeşilliklerin yaşam yeri olan ovalara hava attığında, gören ve bakanların, yüreklerinin en küçük hücrelerine kadar, kıvıldamaz, umursamaz tavrının olduğu an...

Gizlilikten aleniliğe çıktığında, aydınlığın şımartıcı cazibesine kapılarak, görünen alanları dolaşmayı emel edinen, şifalı müzik notalarını çalarak, kayaları aşındırarak, bazen maviliği beyazlığa çevirerek, ilerleyen hayat kaynağının müjdelemek istediği muştuyu duyarak özümseme arzusunun yok edildiği an...

Hem batan, aynı zamanda yeni alemde doğanın, arzın dağ direklerinde bıraktığı kızılığın, birilerine üstünlük gösterisine dönüştürülüp, diğerlerinin raks ve danslarını örtmeye çalışanların basitliğinin görülmesine rağmen görülmediği an...

Gönül bağlılığından, dayanağı olan ağaca, bırakmayacak şekilde sarmaş dolaş olan sarmaşığın, birbirinden kaçanlara, uzaklaşanlara verdiği dersi almayanların bulunduğu ortamda, sayılarının artarak kalabalıklaştığı an...

Haritaların peş peşe, takırtıları kesilmeyen makinelerden süslü elbiseleri giyerek, endamlarını kullananlara arz ederek yığınları oluşturduğu, en ince ayrıntılara kadar her varlık haritasını çizerek kendisini kanıtlamaya çalıştığı zamanda, haritalar içinden kendi haritasının malzemelerini bulamayan ve çizilmesi gereken ölçekli kılavuz haritasını çizemeyenlerin, karmaşıklığı yaşadığı an...

Emanetlerin gerçek sahibine ulaştırılmak için elçilere teslim edildiği an...

Gölgelerin asıl, asılların gölge olduğu, yıldızların gündüz doğarak güneşle yarıştığı, gönülleri besleyen ana kaynakların kurutulmuş, yalancı ve sahtelerin, gerçek kaynak gibi taze gönüllere gıda olarak sunulduğu an...

Arzın üzerine düşen kar kristallerinin, bulunduğu yerden, düşmesi gereken yere düşerken, birbirlerine zarar vermediği, dokunmadığı, yerde bulunanlar tarafından çok iyi bilinmesine rağmen, kendileri arasında uygulanmasını istemedikleri an...

Bir nehir gibi akıp giden an'ları hiç düşündük mü?